

Juliei îi plăceau bărbații înalți, cu mâini puternice și privirea tristă. Hugh făcuse cunoștință cu ea la o familie din New York. Peste câteva zile o întâlnise întâmplător în casa lui Phil, iar ea îl întrebase dacă n-ar vrea să vadă *Cascadorii iscusite*, un spectacol de „*avant garde*“ de succes, căci ea avea două bilete, pentru ea și mama ei, dar aceasta din urmă fusese nevoită să plece la Washington pentru o problemă juridică (legată de divorț, presupuse Hugh pe bună dreptate): i-ar face plăcere să meargă cu ea? În probleme de artă, „*avant garde*“ înseamnă aproape același lucru ca și adaptarea la unele tendințe filistine îndrăznețe, așa că, la ridicarea cortinei, Hugh nu a fost deloc surprins să constate că i se oferă spre delectare imaginea unui călugăr complet dezbrăcat stând pe un closet crăpat așezat în mijlocul unei scene goale. Julia chicoti, pregătindu-se pentru o seară minunată. Tulburat, Hugh strânse în palma sa timidă mânuța

ca de copil care-i atinsese din întâmplare genunchiul. Julia oferea ochiului în căutare de sexualitate o imagine deosebit de plăcută, cu trăsăturile ei de păpușă, ochii oblici și lobul urechii ca de topaz, cu trupul zvelt înveșmântat într-o bluză de culoarea portocalei și o fustă neagră, cu membrele cu încheieturi fine și părul cu străluciri exotice tăiat drept pe frunte. Nu mai puțin plăcută era bănuiala că, în bârlogul său elvețian, domnul R., care se lăudase în fața unui reporter că este binecuvântat cu puteri telepatice nu tocmai de neglijat, va simți cu siguranță un ghimpe de gelozie provocat de coordonatele de timp și spațiu ale momentului.

Se zvonise că piesa va fi interzisă după prima reprezentare. Un grup de tineri demonstranți foarte zgomotoși, care protestau împotriva unei asemenea posibile măsuri, reuși să tulbure spectacolul pe care, de fapt, îl susțineau. Holul s-a umplut de un fum înecăcios după ce a explodat o petardă, câteva suluri de hârtie igienică verde și roz au luat foc, iar teatrul a fost evacuat. Julia declară că e complet distrusă de supărare și de sete. Un bar celebru aflat în apropierea teatrului se dovedi a fi descurajant de aglomerat și, „în fericirea paradiziacă prilejuită

de simplificarea moravurilor“ (după cum se exprimase R. într-un alt context), Person al nostru o invită pe fată în apartamentul său. Se întrebă însă, cam nechibzuit – după ce un sărut prea înfocat în taxi îl făcuse să scape din nerăbdare câțiva stropi de foc –, dacă nu cumva o va dezamăgi pe Julia, care, după spusele lui Phil, fusese mânată spre dezmăț de către R. la vârsta de treisprezece ani, chiar la începutul catastrofalei căsnicii a mamei ei.

Apartamentul în care Hugh locuia cu chirie, pe East Sixty-fifth, îi fusese găsit de firma la care lucra. Întâmplarea a făcut ca locuința să fie exact aceea în care Julia venise să-și viziteze un foarte bun prieten cu câțiva ani în urmă. Deși avu decența de a nu spune nimic, ea nu putea scăpa de imaginea aceluși tânăr, a cărui moarte într-un război desfășurat undeva departe o afectase profund, pe care-l vedea ieșind din baie sau scotocind prin frigider, imagine care se suprapunea în chip atât de ciudat peste trebușoara pe care o aveau ei de făcut, încât ea refuză să se lase dezbrăcată și băgată în pat. Firește, după acea amânare cerută de decență, copila cedă și în scurt timp se trezi că-i dă o mână de ajutor marelui Hugh într-un act sexual mult prea stângaci. Totuși, după ce desfășurarea

firească de opinteli și găfâieli ajunse la final și după ce Hugh, cu o expresie de mândrie cam sumbră pe chip, plecă să mai aducă ceva de băut, imaginea lui Jimmy Major, cu trupul bronzat și fesele albe, luă din nou locul realității aspre. Julia constată că în oglinda aflată în apropierea patului se reflecta același aranjament decorativ, portocale într-un vas de lemn, ca și în puținele zile fericite trăite alături de Jim – un consumator neostoit al acestor fructe veșnice de când lumea. Aproape că o năpădi tristețea când, privind mai bine în jur, își dădu seama că imaginea este doar reflectarea hainelor ei cu falduri viu colorate, aruncate pe spătarul unui scaun.

Julia contramandă în ultima clipă următoarea lor întâlnire și, la scurt timp după aceea, plecă în Europa. În amintirea lui Person, episodul rămase doar ca o urmă de ruj pe un șervețel, însoțit de sentimentul romantic că a strâns-o în brațe pe iubita unui mare scriitor. Totuși, timpul țese noi falduri în jurul unor legături atât de efemere, adăugând amintirii un parfum proaspăt.

Iar acum vedem o bucată de ziar ruptă din *La Stampa* și o sticlă goală de vin. Se făceau ample lucrări de construcție.

Se făceau ample lucrări de construcție în împrejurimile localității Witt, lăsând răni adânci și mult noroi pe coastele dealului unde i se spusese că va găsi vila Nastia. Chiar în apropierea ei locul era ceva mai curat, creând o oază de liniște într-o zonă dominată de zornăială și zăngăneală, de noroaie și utilaje. O mică prăvălie licărea printre magazinele așezate în semicerc în jurul unui scoruș de curând plantat, la baza căruia se ivise deja gunoiul : o sticlă goală aruncată de un muncitor, un ziar italianesc. Simțul orientării deja nu-l mai ajuta pe Person, dar îl îndrumă o femeie care vindea mere la o tarabă așezată în apropiere. Un câine mare și alb începu să țopăie afectuos pe lângă el, într-un mod nu tocmai plăcut, iar femeia chemă animalul înapoi la ea.

Urcă pe o potecă asfaltată, destul de abruptă, mărginită de un zid alb peste care se vedeau vârfuri de brad și molid. O poartă cu grilaj ducea spre o școală sau o tabără.

De dincolo de zid răsunau glasuri de copii la joacă și tot de acolo zbură un fluturaș de badminton care ateriză la picioarele lui Hugh. El nu-i dădu nici o atenție, nefiind genul de om care să ridice de pe jos lucruri destinate unor necunoscuți – o mănușă, o monedă.

Ceva mai departe, zidul se întrerupea și de acolo pornea un grup de trepte care duceau până la ușa unui bungalow văruiat în alb purtând denumirea „Vila Nastia“ scrisă cu litere de mână. Așa cum se întâmplă adesea în scrierile lui R., „nimeni nu răspunse la sunele clopoțelului“. Hugh observă pe o latură a verandei câteva trepte ce coborau (după ce urcase atâta prostește!) spre umezeala înțepătoare a tufelor de merișor. Scările îl duseră în spatele vilei, în grădină. La capătul unei peluze mici se găsea o piscină doar pe jumătate construită și acoperită cu scânduri, iar în mijlocul peluzei se lăfăia la soare, pe un șezlong, o femeie corpolentă între două vârste, cu picioare de un roz bolnăvicios unse cu cremă. Un exemplar, fără îndoială același, din *Chipuri* etc., ediție broșată, în care era vârâtă pe post de semn de carte o scrisoare (pe care bine ar fi ca Person al nostru să nu o recunoască) se odihnea peste costumul de baie dintr-o singură piesă în care